

Sygn. akt II Co 2277/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy (...) w P., Wydział (...) w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Jankowiak

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2017 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

skarg (...) sp. z o.o. w K.

oraz Naczelnika Urzędu Skarbowego P. W.

oraz R. P.

na czynności M. R. (1), Komornika Rewiru Sądu Rejonowego (...) w P.

w sprawach Km 442/14

z wniosku Naczelnika Urzędu Skarbowego P. W.

przeciwko S. G.

oraz Km 1293/13

z wniosku (...) sp. z o.o. w K.

przeciwko S. G.

o świadczenie pieniężne

postanawia

I. zmienić postanowienie Komornika z 20 kwietnia 2017 r. w ten sposób, iż:

1. ustalić koszty dozoru zajętego samochodu P. (...) na 5 zł dziennie przyznając zarazem dozorczy R. P. wynagrodzenie w tej wysokości za cały okres dozoru;

2. kosztami dozoru obciążyć:

a) wierzyciela Naczelnika Urzędu Skarbowego P. W. do kwoty 1 885 zł, z tym że do kwoty 1 525 zł solidarnie z wierzycielem (...) sp. z o.o. w K.,

b) wierzyciela (...) sp. z o.o. w K. do kwoty 1 525 zł solidarnie z wierzycielem Naczelnikiem Urzędu Skarbowego P. W.;

3. wezwać wierzycieli do uiszczenia na rachunek Komornika w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia następujących kwot:

a) wierzyciela Naczelnika Urzędu Skarbowego P. W. kwoty 1 885 zł, w tym 1 525 zł solidarnie z wierzycielem (...) sp. z o.o. w K.,

- b) wierzyciela (...) sp. z o.o. w K. kwoty 1 525 zł solidarnie z wierzycielem Naczelnikiem Urzędu Skarbowego P. W.;
4. zasądzić od dłużnika tytułem zwrotu kosztów postępowania egzekucyjnego na rzecz wierzyciela Naczelnika Urzędu Skarbowego P. W. kwotę 1 885 zł a solidarnie na rzecz wierzycieli (...) sp. z o.o. w K. oraz Naczelnika Urzędu Skarbowego P. W. kwotę 1 525 zł;
- II. w pozostałej części skargę (...) sp. z o.o. w K. oddalić;
- III. oddalić skargę Naczelnika Urzędu Skarbowego P. W.;
- IV. ustalić, że koszty dozoru zajętego samochodu w części niepokrytej przez wierzycieli poniesie Komornik;
- V. polecić Komornikowi, aby wezwał dłużnika do odbioru samochodu, który był przedmiotem zajęcia – w terminie 14 dni, pod rygorem likwidacji dozoru;
- VI. polecić Komornikowi umieszczenie kopii postanowienia z 20 kwietnia 2017 r. w aktach Km 1293/13;
- VII. zasądzić od dłużnika na rzecz wierzyciela (...) sp. z o.o. w K. 180 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego;
- VIII. zasądzić od dłużnika na rzecz skarżącego R. P. 180 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego.
- SSR Krzysztof Jankowiak

UZASADNIENIE

(...) sp. z o.o. w K. oraz Naczelnik Urzędu Skarbowego P. W. a także sprawujący dozór nad zajęta ruchomością R. P. wnieśli skargi na czynności M. R. (1), Komornika Rewiru Sądu Rejonowego (...)w P.. Zaskarżyli postanowienie Komornika z 20 kwietnia 2017 r., którym Komornik rozstrzygnął o kosztach dozoru zajętego samochodu P. (...).

Postanowieniami z 3 listopada 2017 r. oraz z 27 listopada 2017 r. sprawy wywołane wniesieniem wszystkich skarg zostały połączone do wspólnego rozpoznania.

(...) sp. z o.o. w K. zarzucił zaskarżonemu postanowieniu rażące zawyżenie kosztów dozoru zajętej ruchomości. Podniósł, że bezpodstawne było pozostawienie zajętego samochodu pod dozorem osoby trzeciej po zakończeniu postępowania. Spowodowało to rażące zawyżenie kosztów. Wskazał również, że „wiedzą powszechnie dostępną (internet) jest, iż miesięczny abonament za parkowanie auta osobowego w P. oscyluje w granicach kwoty 80-12 zł”. Opłata dzienna naliczona przez dozorcę jest rażąco zawyżona. Podniósł, że nie wnioskował o zajęcie samochodu P. (...) a tym bardziej o przekazanie go pod dozór osoby trzeciej. Nie jest zasadne w tej sytuacji obciążanie go kosztami tej czynności.

Wierzyciel Naczelnik Urzędu Skarbowego P. W. wskazał, że koszty dozoru nie powstały z jego winy. Komornik zwlekał przez 622 dni z zakończeniem egzekucji z tego składnika majątkowego. Zdaniem skarżącego powinien on być obciążony kosztami wyłącznie za okres, w którym zajęty samochód pozostawał w jego dyspozycji a więc do chwili rozstrzygnięcia zbiegu egzekucji.

Dozorca R. P. zarzucił zaskarżonemu postanowieniu ustalenie wydatków wynagrodzenia za sprawowanie dozoru jedynie do 15 czerwca 2015 r. a nie do dnia wydania postanowienia lub do dnia faktycznego zakończenia dozoru. Stwierdził, że dozoru nadal nie uchylono a samochód nadal znajduje się na parkingu. Dołączył opinię biegłego, z której wynika, że netto jednego miejsca parkingowego wynosi 23,93 zł za dobę.

Sąd ustalił, co następuje:

Egzekucję przeciwko S. G. prowadził Naczelnik Urzędu Skarbowego P. W. oraz z wniosku (...) sp. z o.o. w K. M. R. (2), Komornik Rewiru Sądu Rejonowego (...) (poprzednik Komornika M. R. (1)). W toku egzekucji oba organy dokonały zajęcia samochodu P. (...). Naczelnik Urzędu Skarbowego zajął samochód 30 sierpnia 2011 r. (k. 5 akt Km 442/14), natomiast Komornik 17 lipca 2013 r. (k. 44 akt Km 1293/13).

Naczelnik Urzędu Skarbowego P. W. początkowo pozostawił samochód w rękach dłużnika (k. 5 akt Km 442/14), jednak 2 października 2013 r. odebrał dłużnikowi dozór nad samochodem – samochód został umieszczony na parkingu prowadzonym przez R. P. (k. 3 akt Km 442/14).

Postanowieniem z 13 grudnia 2013 r. w sprawie II Co 6782/13 Sąd Rejonowy (...) w P. rozstrzygnął zbieg egzekucji co do samochodu w ten sposób, iż powierzył dalsze prowadzenie egzekucji z tego składnika Komornikowi M. R. (2) (k. 101 akt Km 1293/13).

Komornik przeprowadził dwie bezskuteczne licytacje samochodu. Miały one miejsce 29 kwietnia 2014 r. (k. 109, 116 akt Km 1293/13 oraz k. 15 akt Km 442/14) oraz 9 lipca 2014 r. (k. 118 akt Km 1293/13 oraz k. 17 akt Km 442/14). Po bezskutecznej drugiej licytacji 15 lipca 2014 r. Komornik poinformował wierzycieli o możliwości przejęcia samochodu. Pisma te były zarazem wysłuchaniem przed umorzeniem postępowania egzekucyjnego (k. 128 akt Km 1293/13 oraz k. 22 akt Km 442/14).

30 września 2014 r. postępowanie prowadzone z wniosku (...) sp. z o.o. w K. zostało umorzone wobec bezskuteczności egzekucji

(k. 138 akt Km 1293/13). Natomiast w postępowaniu, w którym wierzycielem był Naczelnik Urzędu Skarbowego P. W. umorzono jedynie egzekucję z zajętego samochodu. Nastąpiło to 12 czerwca 2015 r. (k. 30 akt Km 442/14).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 858 § 1 kpc dozorca może żądać zwrotu wydatków związanych z przechowywaniem oraz wynagrodzenia za dozór odpowiednio do poniesionych trudów. Nie ulega więc wątpliwości, że skarżącemu R. P. należy się wynagrodzenie za przechowywanie zajętego samochodu.

Przedmiotem skarg w niniejszej sprawie jest wysokość wynagrodzenia dozorczy, okres, za jaki wynagrodzenie się należy oraz kto ma ponieść koszty wynagrodzenia.

W myśl art. 858 § 2 kpc sumę wydatków i wysokość wynagrodzenia ustala komornik. Oznacza to, że decyzja o wysokości wynagrodzenia należy do organu egzekucyjnego, który nie ogranicza się do przyjęcia przedstawionej mu faktury czy wykazu kosztów, lecz samodzielnie ustala, w jakiej wysokości wynagrodzenie przyznać. „Złożony przez dozorcę wykaz wydatków nie jest dla komornika wiążący. Obowiązany jest on dokonać weryfikacji zestawienia wydatków z punktu widzenia konieczności ich poniesienia przez dozorcę w związku z wymaganą od niego starannością” (Kodeks Postępowania Cywilnego, komentarz pod red. Kazimierza Piaseckiego, Warszawa 2015).

W zaskarżonej sprawie zajęty samochód pozostaje na parkingu, dozorca sprawuje dozór w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. „Powstaje wątpliwość jak należy ustalać zwrot wydatków w przypadku, gdy dozorca profesjonalnie zajmuje się sprawowaniem dozoru nad powierzonymi mu rzeczami, a mianowicie czy przysługuje mu wówczas zarówno zwrot wydatków (skoro jako przedsiębiorca wpisuje je w koszty prowadzonej działalności gospodarczej), jak i wynagrodzenie? Wydaje się, iż w tego rodzaju przypadkach komornik powinien przyznawać jedynie wynagrodzenie ustalane w wysokości takiej, jak wynika z cennika usług dla innych podmiotów zlecających usługi dozoru” (Elwira Marszałkowska-Krzesł, Postępowanie cywilne, Warszawa 2017). Tak więc również w przypadku dozoru sprawowanego przez profesjonalne podmioty to organ egzekucyjny ustala wysokość wynagrodzenia – biorąc za podstawę ceny funkcjonujące na rynku.

Sąd rozważał kwestię powołania biegłego dla ustalenia cen miejsc parkingowych. Nie wydaje się to jednak konieczne. Nie ma potrzeby mnożyć kosztów – szczególnie w sprawie, której przedmiotem są właśnie koszty i to niemałe. W

sytuacji, w której dostępne są w internecie cenniki opłat za parkingi, ceny miejsc parkingowych można uznać za powszechnie znane a więc nie wymagające dowodu.

Najwyższe są ceny parkingów w centrum P.. Całodobowe wynajęcie na parkingu pod placem (...) kosztuje 350 zł miesięcznie, 950 zł kwartalnie, 1 750 zł półrocznie i 3 100 zł rocznie ((...). Na parkingu na ul. (...) abonament miesięczny wynosi 300 zł a kwartalny 800 zł ((...). Poza centrum dostępne są ceny parkingów obsługujących lotnisko Ł.. Najdroższy jest oficjalny parking lotniska, na którym za 15 dni płaci się 110 zł ((...). Na innych parkingach miesięczny postój kosztuje 149 zł ((...). albo 100 zł ((...). w cenie usługi jest tu transfer na lotnisko i powrót. Na parkingach buforowych opłata miesięczna dla samochodów dostawczych wynosi 250 zł jedynie na parkingach położonych w centrum miasta (Dworzec Zachodni, C.), na pozostałych parkingach wynosi ona 130 zł ((...).

Parking, na którym znajduje się zajęty samochód, położony jest w S.. Analizując powyższe zestawienie należy stwierdzić, że żaden parking nie domaga się takich cen, jak skarżący dozorca. Nawet na najdroższym parkingu pod placem (...) przy wynajmie miejsca na rok (a o takim okresie jest przecież mowa w zaskarżonej sprawie), dzienna stawka wynosi 8 zł. Zdaniem Sądu najbliższe parkingowi prowadzonemu przez dozorcę są parkingi buforowe położone poza centrum P.. Na nich przy miesięcznym wynajmie stawka dzienna nieco przekracza 4 zł. Parking, na którym znajduje się zajęty samochód, nie leży jednak nawet w granicach P.. Z drugiej strony trzeba wziąć pod uwagę specyfikę dozoru, w którym opłaty za parkowanie nie wpływają co miesiąc a zajęty samochód stał na parkingu bez żadnych opłat w toku trwającego niemal dwa lata postępowania egzekucyjnego. Biorąc te wszystkie aspekty pod uwagę Sąd uznał, że właściwym wynagrodzeniem będzie 5 zł dziennie za postój samochodu na parkingu prowadzonym przez pełniącego obowiązki dozorcę R. P..

Drugą kwestią wymagającą rozstrzygnięcia jest czas, za jaki wynagrodzenie jest należne. Cytowany art. 858 § 1 kpc stanowi, że dozorca może żądać wynagrodzenia za dozór odpowiednio do poniesionych trudów. Nie ma żadnych podstaw do tego, by w jakikolwiek sposób różnicować czas przechowywania. W szczególności nie da się przypisać żadnej winy dozorce w tym, że samochód nie został wydany dłużnikowi po zakończeniu postępowania. W przypadku bezskuteczności egzekucji wydanie zajętej ruchomości dłużnikowi jest obowiązkiem komornika.

W zaskarżonej sprawie stosuje się § 105 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 1968 r. w sprawie czynności komorników (Dz.U. Nr 10, poz. 52) – został on uchylony już po zakończeniu zaskarżonych spraw, z dniem 8 września 2016 r., gdy odpadła podstawa prawna jego wydania po nowelizacji art. 855 kpc. W myśl więc § 105 wskazanego rozporządzenia jeżeli zajęte ruchomości nie zostały sprzedane, wierzyciel zaś nie przejął ich na własność, komornik zwróci je dłużnikowi. W tym celu komornik wezwie dłużnika, aby zajęte ruchomości odebrał w terminie 14-dniowym pod rygorem przewidzianymi w przepisach o likwidacji nie podjętych depozytów i nie odebranych rzeczy. Ustawa z 18 października 2006 r. o likwidacji niepodjętych depozytów (Dz.U. Nr 208, poz. 1537) stanowi, iż likwidacja niepodjętego depozytu z mocy prawa następuje w razie niepodjęcia depozytu przez uprawnionego, mimo upływu terminu do odbioru depozytu (art. 4 ust. 1) oraz że likwidację niepodjętego depozytu stwierdza sąd na wniosek przechowującego depozyt (art. 9 ust. 1).

Komornik nie skierował do dłużnika wezwania wymaganego przez § 105 rozporządzenia, nie podjął też żadnych dalszych kroków. Jedynie w odpowiedzi na pismo dłużnika (k. 76 akt Km 442/14) wskazał, że samochód może odebrać (k. 77 akt Km 442/14). Było to jednak dopiero 9 września 2016 r. a więc po upływie ponad roku od umorzenia egzekucji z samochodu. Jak wynika z skargi dozorcę, dłużnik samochodu nie odebrał. Dodatkowo należy zauważyć, iż Komornik nie odpowiedział na pismo dozorcę z prośbą o decyzję co do samochodu (k. 31 akt Km 442/14). W momencie nadejścia tego pisma mógł wprawdzie oczekiwać na doręczenie postanowienia o umorzeniu egzekucji z samochodu, na pismo należało jednak odpowiedzieć, zwłaszcza że postanowienie o umorzeniu faktycznie nie zostało doręczone, dozorca nie odebrał awizowanej przesyłki (k. 33 akt Km 442/14), przede wszystkim zaś należało podjąć działania przewidziane we wskazanym § 105.

Pozostawianie samochodu na parkingu po umorzeniu egzekucji obciąża więc organ egzekucyjny, nie zaś dozorcę. Nie ma w tej sytuacji podstaw do pozbawienia dozorcę wynagrodzenia za ten okres.

Trzecią wreszcie kwestią jest, kto ma ponieść koszty wynagrodzenia dozorczy. Wynagrodzenie dozorczy należy do wydatków. W pierwszym rzędzie należy zauważyć, że co do zasady wydatki obciążają komornika. Art. 39 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji stanowi, iż komornikowi należy się zwrot wydatków gotówkowych poniesionych w toku egzekucji tylko w zakresie określonym ustawą. Oznacza to, że wydatki ponosi Komornik a w określonym zakresie ma prawo domagać się ich zwrotu. Komornik może również w tym samym zakresie domagać się zaliczki na wydatki (art. 40 ust. 1 ustawy). W zaskarżonej sprawie żadna zaliczka jednak nie została pobrana. To Komornik winien więc wypłacić dozorczy wynagrodzenie.

Zgodnie z art. 39 ust. 2 pkt 3 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji komornikowi należy się zwrot wydatków związanych z kosztami przechowywania zajętych ruchomości. Wydatki jako część koszty egzekucyjnych zaspokajają się w pierwszej kolejności z sumy uzyskanej z egzekucji (art. 1025 § 1 kpc). W przypadku natomiast bezskutecznej egzekucji, w myśl art. 42 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji wydatki obciążają wierzyciela.

Wynagrodzenie dozorczy jako wydatek podlegający zwrotowi co do zasady obciąża więc wierzycieli. Należy jednak rozważyć, w jakim zakresie każdy z wierzycieli powinien być obciążony kosztami dozoru. Dłużnikowi został odebrany dozór nad zajęтым samochodem przez administracyjny organ egzekucyjny. (...) sp. z o.o. w K. nie uczestniczył w tym postępowaniu, nie miał więc żadnych możliwości wypowiedzenia się co do trafności podejmowanych w nim decyzji. Nie ma podstaw, by ponosił koszty dozoru w postępowaniu, którego stroną nie był. Kosztami dozoru za czas prowadzenia egzekucji administracyjnej należy więc obciążyć Naczelnika Urzędu Skarbowego P. W..

Z chwilą rozstrzygnięcia zbiegu egzekucji obaj wierzyciele stali się stronami postępowania, w którym zajęty samochód pozostawał pod dozorem R. P.. Obaj powinni więc ponosić koszty dozoru od momentu rozstrzygnięcia zbiegu. Błędny jest pogląd Naczelnika Urzędu Skarbowego P. W., że powinien być obciążony kosztami dozoru wyłącznie do chwili rozstrzygnięcia zbiegu. Wbrew twierdzeniom tego wierzyciela samochód podczas prowadzenia egzekucji przez Komornika nadal pozostawał w jego dyspozycji. To wierzyciel jest dysponentem postępowania egzekucyjnego. Naczelnik Urzędu Skarbowego P. W. jako wierzyciel mógł składać wszelkie wnioski, łącznie z wnioskiem o powierzenie dozoru dłużnikowi lub nawet z wnioskiem o zwolnienie od zajęcia. Nie ma żadnych podstaw, by nie ponosił kosztów dozoru.

Nie ma również podstaw, by kosztów dozoru nie ponosił wierzyciel (...) sp. z o.o. w K.. Wierzyciel ten – wbrew temu, co twierdzi w skardze – wnosil o zajęcie należących do dłużnika pojazdów mechanicznych. Komornik dokonał więc zajęcia samochodu P. (...) zgodnie z jego wnioskiem. Wierzyciel nie wnosil wprawdzie o odebranie dozoru dłużnikowi, jednak z chwilą rozstrzygnięcia zbiegu egzekucji, gdy samochód był już odebrany dłużnikowi, mógł w tym zakresie składać wszelkie wnioski – podobnie jak Naczelnik Urzędu Skarbowego P. W..

Tak więc koszty dozoru od momentu rozstrzygnięcia zbiegu egzekucji powinni ponieść obaj wierzyciele. Nie oznacza to jednak, że koszty muszą ponieść za cały czas aż do momentu zakończenia dozoru. Art. 39 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji stanowi, iż komornikowi należy się zwrot wydatków gotówkowych poniesionych w toku egzekucji. Wynika z tego, że nie należy się zwrot za wydatki, które były poniesione po zakończeniu egzekucji. W zaskarżonych sprawach samochód pozostaje pod dozorem mimo zakończenia egzekucji i wynika to – jak omówiono wyżej – z zaniedbań Komornika. Komornik nie może się domagać, by te koszty ponieśli wierzyciele.

Egzekucja prowadzona z wniosku (...) sp. z o.o. w K. została zakończona postanowieniem z 30 września 2014 r. Data prawomocności tego postanowienia – 13 października 2013 r. – jest więc końcową datą do której ten wierzyciel powinien ponosić koszty dozoru.

Inna sytuacja dotyczy egzekucji z wniosku Naczelnika Urzędu Skarbowego P. W.. Tam zakończenie egzekucji z samochodu nastąpiło dopiero 12 czerwca 2015 r. Zauważyć jednak wypada, że tak późne umorzenie egzekucji nastąpiło wyłącznie wskutek niedopełnienia czynności przez Komornika. Zgodnie bowiem z art. 877 kpc jeżeli druga licytacja nie doszła do skutku a wierzyciel nie skorzystał z prawa przejęcia ruchomości na własność, komornik umorzy postępowanie co do rzeczy niesprzedanej lub nieprzejętej na własność.

Komornik winien był więc niezwłocznie umorzyć postępowanie co do samochodu. Uczynił to tymczasem po dziewięciu miesiącach. Zaniedbanie Komornika nie może obciążać wierzyciela, wobec czego Naczelnik Urzędu Skarbowego P. W. powinien ponosić koszty dozoru tylko do momentu, do którego Komornik powinien był umorzyć postępowanie.

Jako końcową datę odpowiedzialności Naczelnika Urzędu Skarbowego P. W. przyjęto tę samą datę co w przypadku (...) sp. z o.o. w K.. Postanowienie o umorzeniu egzekucji z wniosku tego wierzyciela zostało bowiem wydane niedługo po skierowaniu do wierzycieli pisma o drugiej bezskutecznej licytacji i możliwości przejęcia samochodu na własność. Można przyjąć, że gdyby Komornik podejmował czynności we właściwym czasie, w tym samym momencie wydałby postanowienie o umorzeniu w obu postępowaniach.

(...) sp. z o.o. w K. obciążają więc koszty dozoru w okresie od 13 grudnia 2013 r. (data rozstrzygnięcia zbiegu egzekucji) do 13 października 2014 r. (prawomocność postanowienia o umorzeniu egzekucji). Jest to łącznie 305 dni, koszt dozoru w tym okresie wynosi 1 525 zł. Koszt ten obciąża tego wierzyciela solidarnie z Naczelnikiem Urzędu Skarbowego P. W..

Z kolei wierzyciela Naczelnika Urzędu Skarbowego P. W. obciążają koszty dozoru w okresie od 2 października 2013 r. (data ustanowienia dozoru) do 13 października 2014 r. Jest to łącznie 377 dni, koszt dozoru w tym okresie wynosi 1 885 zł. Do kwoty 1 525 zł koszt ten obciąża tego wierzyciela solidarnie z (...) sp. z o.o. w K..

Zgodnie z art. 49 ust. 3 w zw. z art. 42 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w celu pobrania kwoty tytułem zwrotu wydatków komornik wydaje postanowienie, w którym wzywa wierzyciela do uiszczenia należności z tego tytułu w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia.

Wobec powyższego Sąd zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, iż ustalił koszty dozoru zajętego samochodu na 5 zł dziennie przyznając zarazem dozorczy wynagrodzenie za cały okres dozoru, kosztami dozoru Sąd obciążył wierzyciela Naczelnika Urzędu Skarbowego P. W. do kwoty 1 885 zł, z tym że do kwoty 1 525 zł solidarnie z wierzycielem (...) sp. z o.o. w K. a wierzyciela (...) sp. z o.o. w K. do kwoty 1 525 zł solidarnie z wierzycielem Naczelnikiem Urzędu Skarbowego P. W. oraz wezwał wierzycieli do uiszczenia tychże kwot na rachunek Komornika w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia a także na podstawie art. 770 kpc zasądził od dłużnika powyższe kwoty na rzecz wierzycieli.

Takie rozstrzygnięcie oznacza uwzględnienie w większej części skargi (...) sp. z o.o. w K. – skarga ta przede wszystkim podnosiła zawyżenie kosztów dozoru. Nieuwzględnione zostały zawarte w skardze sugestie o nieobciążaniu tego wierzyciela kosztami w ogóle oraz wnioski o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Rozstrzygnięcie to oznacza zarazem całkowite oddalenie skargi Naczelnika Urzędu Skarbowego P. W.. Skarżący domagał się obciążenia go kosztami dozoru wyłącznie za okres do rozstrzygnięcia zbiegu egzekucji i ten wniosek nie został uwzględniony.

Sąd w kolejnych punktach oddalił więc w pozostałej części skargę (...) sp. z o.o. w K. oraz oddalił skargę Naczelnika Urzędu Skarbowego P. W..

Rozstrzygnięcie powyższe oznacza również uwzględnienie w całości skargi R. P., której żądaniem było ustalenie wynagrodzenia aż do chwili wydania samochodu. Tak się stało, choć oczywiście jednocześnie na skutek uwzględnienia skargi (...) sp. z o.o. w K. wynagrodzenie to uległo zmniejszeniu.

W następnym punkcie Sąd ustalił, że koszty dozoru zajętego samochodu w części niepokrytej przez wierzycieli poniesie Komornik.

W kolejnych dwóch punktach Sąd wydał Komornikowi polecenia w trybie art. 759 § 2 kpc. Poleciał mianowicie wszczęcie procedury przewidzianej w § 105 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 1968 r. w sprawie czynności komorników, a więc podjęcie czynności zmierzających do zakończenia dozoru. Poleciał również umieszczenie

kopii zaskarżonego postanowienia w aktach Km 1293/13. Postanowienie to bowiem, choć dotyczy również, tej sprawy, znajduje się wyłącznie w aktach Km 442/14.

Na podstawie art. 770 kpc Sąd zasądził od dłużnika na rzecz wierzyciela (...) sp. z o.o. w K. oraz na rzecz skarżącego R. P. po 180 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego. Na zasądzone kwoty składa się 100 zł opłaty sądowe oraz 80 zł opłaty za czynności radców prawnych.

SSR Krzysztof Jankowiak